

Sygn.akt III AUa 847/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar - Jarocka (spr.)

Sędziowie: SA Sławomir Bagiński

SO del. Danuta Zdzisława Poniatowska

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2018 r. w B.

sprawy z odwołania S. M.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w O.

o wysokość emerytury wojskowej

na skutek apelacji wnioskodawcy S. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 września 2017 r. sygn. akt IV U 1032/17

I. oddala apelację;

II. odstępuje od obciążania S. M. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego za II instancję.

SSO del. Danuta Zdzisława Poniatowska SSA Bożena Szponar - Jarocka SSA Sławomir Bagiński

Sygn. akt III AUa 847/17

UZASADNIENIE

Decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w O. z dnia 23 czerwca 2017 r., przyznano odwołującemu S. M. prawo do emerytury wojskowej i ustalono jej wysokość. Jednocześnie decyzją odmówiono wnioskodawcy podwyższenia podstawy wymiaru tego świadczenia o 1% za lata 2008 - 2010 z uwagi na to, że odwołujący nie pełnił wówczas służby wojskowej bezpośrednio w charakterze saperów.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył S. M.. Skarżący wskazał, że podczas zgrupowań saperów w latach 2008 – 2010 brał bezpośredni udział w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i materiałów niebezpiecznych.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny wniosł o jego oddalenie oraz zasądzenie od odwołującego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 29 września 2017 r. oddalił odwołanie (pkt I) oraz zasądził od ubezpieczonego kwotę 180,00 zł na rzecz Wojskowego Biura Emerytalnego w O. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Sąd ten ustalił, że M. M. w latach 2008 - 2010 pełnił służbę wojskową w 14 Batalionie Usuwania Zniszczeń Lotniskowych na stanowisku szefa zaopatrzenia w środki bojowe w sekcji materiałowej. Do jego obowiązków należało między innymi: kierowanie całokształtem działalności oraz zapewnienie właściwej organizacji pracy w pionie gospodarowania środkami bojowymi w batalionie, a także przygotowanie do wykonywania zadań w warunkach polowych; udział w planowaniu oraz w wykonywaniu zadań związanych zabezpieczeniami osiąganymi przez batalion w zakresie gospodarowania środkami bojowymi; ustalenie potrzeb, planowanie i terminowe zaopatrywanie podziału batalionu w amunicję i inne środki bojowe; planowanie i prowadzenie przeglądów technicznych środków bojowych; wydawanie wytycznych i zleceń oraz udzielenie instruktażu dotyczących wykorzystywania amunicji i innych środków bojowych batalionu w procesie szkolenia; udział w opracowywaniu planu szkoleniowego; organizowanie i prowadzenie szkoleń specjalistycznego, ćwiczeń pokazowych oraz innych szkoleniowych wynikających z potrzeby batalionu; po ósme: sprawowanie nadzoru nad szkoleniem w zakresie obsługi amunicji i innych środków bojowych; prowadzenie kontroli pododdziałów w zakresie zabezpieczenia i prawidłowości gospodarowania środkami bojowymi; sprawowanie nadzoru nad gospodarką magazynową oraz utrzymanie i konserwacja środków bojowych w pododdziałach; sprawowanie nadzoru nad przestrzeganiem standardów BHP oraz zabezpieczenia przeciwpożarowego batalionu w magazynie i uzbrojeniu amunicji; podejmowanie przedsięwzięć zapobiegających zaginięciu amunicji lub innych środków bojowych, a także powstawania szkód w pionie środków bojowych oraz zapewniających terminowo ich likwidację.

Dalej Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący w 2008 roku przez 14 dni uczestniczył w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenu ze sprzętów wybuchowych i niebezpiecznych oraz w pracach minerskich z wykorzystaniem materiału wybuchowego na Centralnym Poligonie S. Powietrznych w U.. Z kolei w 2009 roku i w 2010 roku uczestniczył w tych czynnościach 12 razy. W 2008 roku odwołujący uczestniczył tam w charakterze saper, w pozostałych zaś latach, jako dowódca patrolu w skład, którego wchodził saperzy. Czynności oczyszczania i rozminowywania były związane z tym, iż Centralny Poligon S. Powietrznych w U. jest oczyszczany po szkoleniach i sztormach na przełomie listopada i grudnia, a także w okresie od marca do maja po sztormach wiosennych i jesiennych, a także po pozostałościach po II wojnie światowej i po przebytych tam ćwiczeniach. Do wykonywania czynności saper w przypadku ubezpieczonego wystarczające jest dwudniowe szkolenie, przeprowadzane na tym poligonie i zdanie egzaminu.

W kontekście poczynionych ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy odwołał się do art. 15 ust. 2 litera c ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, zgodnie z którym, emeryturę żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku podwyższa się o 1 % wymiaru za każdy rok służby pełnionej bezpośrednio w charakterze saper. W myśl ustępu 6a ust. 3, Rada Ministrów określa wedle rozporządzenia szczegółowe warunki podwyższenia tej emerytury, o których mowa w ustępie 2 i 3 uwzględniając liczbę dni w roku, w których żołnierze w charakterze saperów uczestniczyli w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenów ze sprzętów wybuchowych i niebezpiecznych, albo brali udział w szkoleniach poligonowych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych lub w pracach minerskich z wykorzystaniem tych materiałów. Zgodnie z § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 roku w sprawie szczegółowych warunków podwyższenia emerytur wojskowych, emeryturę wojskową podwyższa się o 1 % wymiaru za każdy rok zawodowej służby wojskowej pełnionej bezpośrednio w charakterze saper, jeżeli żołnierz uczestniczył w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenu ze sprzętów wybuchowych i niebezpiecznych albo brał udział w szkoleniach poligonowych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych lub w pracach minerskich z wykorzystaniem tych materiałów, co najmniej przez 12 dni w roku kalendarzowym.

Sąd Okręgowy podzielił pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 marca 2017 roku w sprawie III AUa 574/16 oraz Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w wyroku z dnia 7 lutego 2017 roku w sprawie III AUa 1044/12 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 29 czerwca 2011 roku (...) SA (...), zgodnie z którym do podwyższenia emerytury wojskowej w oparciu o ww. przepisy wymagane jest łącznie spełnienie dwóch

przesłanek. Pierwsza wynika z treści przywołanego na wstępie art. 15 ust. 2 pkt 2 litera c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin i polega na pełnieniu służby bezpośrednio w charakterze saperów. Drugą przesłanką jest zaś uczestnictwo w rozminowaniu i oczyszczeniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych albo braniu udziału w szkoleniach poligonowych z wykorzystywaniem materiałów wybuchowych lub przez określoną liczbę dni w roku to jest co najmniej 12 dni.

Niesporne jest, że ubezpieczony S. M. w spornych latach 2008 - 2010 nie pełnił służby bezpośrednio w charakterze saperów. Z jego akt personalnych wynikało, że w tym okresie zajmował stanowisko szefa zaopatrzenia w środki bojowe w sekcji materiałowej, w batalionie usuwania zniszczeń lotniskowych. Jednocześnie w aktach personalnych wnioskodawcy brak jest dokumentów świadczących o tym, aby w którymś w tych okresach pełnił on służbę bezpośrednio w charakterze saperów. Sąd I instancji nie negował przy tym, iż w spornych okresach wchodził on w skład załóg uczestniczących w zgrupowaniach poligonowych, w trakcie których wykonywał prace saperskie. Zatem Sąd I instancji uznał, iż spełnia on warunek wskazany w § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 roku. Jednakże wnioskodawca nie spełnił drugiego warunku, gdyż jednocześnie nie pełnił przez cały rok służby bezpośrednio w charakterze saperów. Sąd podkreślił iż odwołujący wykonywał czynności także saperów jedynie na zgrupowaniach poligonowych, lecz nie wykonywał on tego rodzaju czynności poza tymi zgrupowaniami. Użycie w przepisie artykułu 15 ust. 2 pkt 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin zwrotu służby pełnionej bezpośrednio w charakterze saperów nie pozostawia miejsca na żadne wątpliwości. Nie można nie dostrzec, że w omawianym przepisie podwyższenie podstawy wymiaru dotyczy każdego roku pełnienia służby w takim charakterze, co oznacza, że ustawodawca nie miał na myśli okazjonalnego wykonywania czynności saperskich, lecz stałe pełnienie służby jako saper. Wprowadzone w rozporządzeniu z dnia 15 lipca 2015 roku ograniczenie możliwości podwyższenia podstawy wymiaru emerytury dotyczy tylko tych żołnierzy, którzy uczestniczyli w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych przez co najmniej 12 dni w roku miało w ocenie Sądu jedynie na celu ograniczenie podwyższenia podstawy wymiaru [saperom], którzy chociażby w minimalnym rocznym zakresie wykonywali czynności saperskie. W ocenie Sądu pierwszej instancji nie można tak skonstruowanego przepisu odczytywać jako intencji ustawodawcy do przyznania prawa do podwyższania podstawy wymiaru wszystkim żołnierzom, którzy wykonywali czynności wymienione w rozporządzeniu, nie będąc jednak saperami.

Powyższa wykładnia znajduje też oparcie w wykładni systemowej. Należy zauważyć, że w art. 15 ust. 2 z przywileju podwyższenia podstawy wymiaru emerytury mogą też korzystać żołnierze, którzy pełnili służby w charakterze nurków bądź płetwonurków, albo w charakterze skoczków spadochronowych. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 roku tylko dookreśla, jakie muszą być dodatkowe warunki spełnione przez te osoby, aby można było im podwyższyć emeryturę. I tak w przypadku płetwonurka wymagane jest oprócz pełnienia służby w charakterze nurka także spełnienie warunku ilości godzin przebywania pod wodą w podwyższonym ciśnieniu. Z kolei, jeśli chodzi o skoczków spadochronowych jest mowa o tym, iż muszą oni odbyć odpowiednią liczbę skoków spadochronowych w roku.

Sąd I instancji podkreślił, że wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z siedzibą w Ł. z dnia 29 czerwca 2011 roku w sprawie (...) SA (...) potwierdza zaprezentowany w niniejszej sprawie tok myślenia zgodnie z którym z przywileju skorzystania z podwyższonej emerytury może skorzystać tylko taka osoba, która w ramach przypisanej mu funkcji (zakres obowiązków) pełni służbę jako saper, a która dodatkowo legitymuje się wyznaczoną przez rozporządzenie liczbą dni, w których faktycznie uczestniczył w rozminowywaniu bądź w minowaniu terenu.

Mając na uwadze powyższe regulacje oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od wyroku wniósł S. M.. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, polegające na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu art. 15 ust. 2 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 1037 ze zm.) i § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. Nr 159, poz. 946);

2.naruszenie przepisów prawa procesowego polegające na odrzuceniu materiału dowodowego załączonego do akt sprawy w postaci rozkazów, na podstawie których odwołujący wykonywał prace saperskie na zgrupowaniach poligonowych;

3. brak merytorycznego uzasadnienia zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 180 zł na rzecz wojskowego organu rentowego.

Wskazując na powyższy zarzuty, skarżący wniósł o:

1.zmianę zaskarżonego wyroku w całości lub w części poprzez ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego, uwzględniając zaliczenie odwołującemu dodatkowo 3 lat pełnienia służby wojskowej w warunkach szczególnych jako saper, zaliczanych ze zwiększeniem 1% za każdy rok, tj. dodatkowo o 3%, lub

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości lub w części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

3. zasądzenie kosztów za I i II instancję według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Rozpoznając niniejszą sprawę, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w granicach swobodnej oceny dowodów, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c. i oraz właściwie zastosował przepisy prawa materialnego. Sąd Apelacyjny w całości aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy przyjmuje za swoje. Wbrew zarzutom apelacji, Sąd I instancji wszechstronnie ocenił całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nie pominął żadnego elementu materiału dowodowego, w tym przedstawionych przez odwołującego Rozkazów Dowódcy Jednostki Wojskowej.

Spór w sprawie sprowadzał się do interpretacji prawnej przepisów dotyczących możliwości podwyższania emerytury wojskowej w związku z pełnieniem przez żołnierza służby w charakterze sapera. W ocenie Sądu Apelacyjnego wykładnia tych przepisów dokonana przez Sąd Okręgowy jest właściwa i również zasługuje na podzielenie.

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tj. z dnia 20 lutego 2015 r., Dz.U. z 2015 r. poz. 330), emeryturę żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. podwyższa się o 1% podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej bezpośrednio w charakterze sapera. W myśl ust. 6a ust. 3, Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki podwyższania tej emerytury, o których mowa w ust. 2 i 3, uwzględniając liczbę dni w roku, w których żołnierze w charakterze saperów uczestniczyli w rozminowaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych albo brali udział w szkoleniach poligonowych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych lub pracach minerskich z wykorzystaniem tych materiałów. Rozporządzeniem, o którym tu mowa jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz.U. Nr 159, poz. 946). Zgodnie z § 3 pkt 4 rozporządzenia, emeryturę wojskową podwyższa się o 1% podstawy wymiaru za każdy rok zawodowej służby wojskowej pełnionej bezpośrednio w charakterze sapera, jeżeli żołnierz uczestniczył w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych albo brał udział w szkoleniach poligonowych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych lub pracach minerskich z wykorzystaniem tych materiałów - co najmniej przez 12 dni w ciągu roku kalendarzowego.

Niewątpliwie, z przedstawionych w sprawie wyciągów z Rozkazów Dowódcy Jednostki Wojskowej (...): nr Z- (...) z dnia 3 grudnia 2010 r., nr Z- (...) z dnia 20 stycznia 2010 r. oraz nr Z- (...) z dnia 15 stycznia 2013 r. wynika, że dowódca tej jednostki potwierdził, że S. M. w 2008 roku 14 razy brał udział w charakterze sapera w rozminowaniu

i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych albo uczestniczył w szkoleniu poligonowym z wykorzystaniem uzbrojonych min bojowych oraz pracach minerskich z wykorzystaniem materiałów wybuchowych nie mniej niż 12 razy w ciągu roku, zaś w 2009 r. i 2010 r. po 12 razy brał bezpośredni udział w charakterze sapersa w rozminowaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych oraz pracach minerskich z wykorzystaniem materiałów wybuchowych (k. 4,5,6). Dokumenty te zostały wydane na podstawie zawartych w aktach personalnych wnioskodawcy Rozkazów Dziennych Dowódcy Zgrupowania Poligonowego: nr (...) z dnia 30 stycznia 2009 r. (k.89 akt personalnych), nr 15/09 z dnia 3 grudnia 2009 r. (k. 93 akt personalnych) i nr 9/10 z dnia 29 kwietnia 2010 r. (k. 60 akt emerytalnych).

W toku postępowania przed Sądem Apelacyjnym organ emerytalny nie kwestionował treści ww. rozkazów, kwestionował natomiast prawną możliwość podwyższenia emerytury wojskowej wnioskodawcy na podstawie przytoczonych wyżej przepisów z uwagi na to, że nie pełnił on służby bezpośrednio na stanowisku sapersa.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd Wojskowego Biura Emerytalnego, zgodnie z którym do podwyższenia emerytury wojskowej w oparciu o ww. przepisy wymagane jest łączne spełnienie dwóch przesłanek. Pierwsza wynika z treści przytoczonego na wstępie art. 15 ust. 2 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin i polega na pełnieniu służby bezpośrednio w charakterze sapersa, drugą zaś jest uczestnictwo w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych albo branie udziału w szkoleniach poligonowych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych lub pracach minerskich z wykorzystaniem tych materiałów przez określoną liczbę dni, tj. co najmniej przez 12 dni w ciągu roku kalendarzowego - § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych.

Bezsporne jest, że S. M. w spornych latach 2008 - 2010 nie pełnił służby bezpośrednio w charakterze sapersa. Z jego akt personalnych wynika bowiem wprost, że w okresie od 1 listopada 2006 r. do 19 grudnia 2010 r. pełnił on służbę wojskową w 14 Batalionie Usuwania Zniszczeń Lotniskowych jako szef zaopatrzenia w środki bojowe w sekcji materiałowej, następnie zaś w okresie od 20 grudnia 2010 r. do 6 października 2011 r. w Dowództwie Sił Powietrznych na stanowisku podoficera bezpieczeństwa teleinformatycznego (opis przebiegu służby wojskowej, k. 1 akt emerytalnych). O zajmowaniu powyższych stanowisk świadczą między innymi takie dokumenty z akt personalnych wnioskodawcy, jak: Rozkaz Personalny nr 11 Dowódcy 1 Brygady Lotnictwa Taktycznego z 27 października 2006 r. (k. 66 akt personalnych), Rozkaz Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) nr (...) z 24 listopada 2006 r. (k. 70 akt personalnych), opinia służbowa z 1 października 2008 r. (k.75-83 akt personalnych), Rozkaz Personalny nr 72 Dowódcy S. Powietrznych z 17 grudnia 2008 r. (k. 86 akt personalnych), Rozkaz Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) nr (...) z 15 stycznia 2009 r. (k. 87 akt personalnych), Rozkaz personalny Dowódcy S. Powietrznych nr 54 z 21 października 2010 r. (k.3 akt personalnych – (...) uzupełniające)

Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, w aktach personalnych wnioskodawcy brak jest dokumentów świadczących o tym, aby w którymś z okresów służby wojskowej pełnił on służbę bezpośrednio w charakterze sapersa. Z zeszytu ewidencyjnego wynika jedynie, że wnioskodawca od 17.08.2011 r. posiada grupę saperską (k. 90).

Skarżący podnosił w apelacji ten sam argument, co na wcześniejszym etapie postępowania - że należy mu się podwyższenie emerytury, ponieważ w latach 2008 -2010 brał bezpośredni udział z oczyszczaniu i rozminowywania terenu z materiałów niebezpiecznych i przedmiotów wybuchowych oraz w pracach minerskich z wykorzystaniem materiału wybuchowego. Ponadto apelujący kwestionował argumentację Sądu I instancji, iż charakter wykonywanych czynności sapersa utożsamia się ze stanowiskiem sapersa jako kategorią zaszeregowania przypisaną w zatrudnieniu.

Sąd II instancji nie neguje tego, że w spornych latach S. M. uczestniczył w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenu ze sprzętów niebezpiecznych i przedmiotów wybuchowych oraz w pracach minerskich z wykorzystaniem materiału wybuchowego na Centralnym Poligonie S. Powietrznych w U., w trakcie których wykonywał prace saperskie w wymiarze: 14 razy w roku 2008 i 12 razy w roku 2009, a także 12 razy w roku 2010. W 2008 r. uczestniczył tam w charakterze sapersa, a w pozostałych latach jako dowódca patrolu, w skład którego wchodził saperzy. Należy

zatem uznać, iż spełnia on warunek wskazany w § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych. Prawidłowo uznał jednak Sąd pierwszej instancji, że podwyższenie emerytury o 1% podstawy wymiaru za każdy rok uzasadnione jest wyłącznie w przypadku spełnienia powyższego warunku, przy jednoczesnym pełnieniu służby przez cały rok bezpośrednio w charakterze saperów, czego wnioskodawca nie wykazał, mimo iż brał on bezpośredni udział w rozminowaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych oraz w pracach minerskich z wykorzystaniem materiałów wybuchowych „w charakterze saperów”. Czynności wykonywane przez niego na zgrupowaniach poligonowych były czynnościami wykonywanymi w charakterze saperów, jednak nie wykonywał on takiego rodzaju czynności poza tymi zgrupowaniami. Nie można zatem uznać, aby spełniał warunek do podwyższenia emerytury „za każdy rok zawodowej służby wojskowej pełnionej bezpośrednio w charakterze saperów”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, całokształt okoliczności sprawy świadczy zatem o tym, że wnioskodawca w spornych latach nie tylko nie pełnił służby bezpośrednio w charakterze saperów, ale też czynności saperskie nie wchodziły w zakres obowiązków na zajmowanych przez niego stanowiskach. Wynika to wprost ze znajdujących się w aktach personalnych wnioskodawcy kart opisu stanowisk i szczegółowych zakresów obowiązków na stanowiskach szefa zaopatrzenia (k. 67, 73-74 akt personalnych) i podoficera bezpieczeństwa teleinformatycznego (k. 8 akt personalnych), w których to dokumentach tego typu czynności nie zostały wymienione.

Reasumując, Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podzielił stanowisko organu emerytalnego i linię orzecniczą, zgodnie z którą do podwyższenia emerytury wojskowej o 1% podstawy wymiaru w oparciu o art. 15 ust. 2 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin niezbędne jest, aby żołnierz pełnił służbę bezpośrednio na stanowisku saperów (zajmując takie stanowisko, bądź też wykonując czynności saperskie w ramach swoich stałych obowiązków służbowych i posiadając odpowiednie przeszkolenie). W przypadku wnioskodawcy, który bezspornie stanowiska takiego w spornym okresie nie zajmował, również zakresy jego obowiązków na stanowiskach szefa zaopatrzenia oraz podoficera bezpieczeństwa teleinformatycznego nie pozwalają na uznanie, aby pełniąc służbę miał on powierzone obowiązki saperów. Zatem, nawet spełnienie warunku wskazanego w § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych poprzez uczestnictwo w szkoleniach poligonowych z oczyszczania i rozminowywania terenu z materiałów niebezpiecznych i przedmiotów wybuchowych w wymiarze większym niż 12 dni w ciągu roku, nie pozwala na uznanie że wnioskodawca spełnia wszystkie warunki do podwyższenia emerytury w oparciu o ww. przepisy. Na podzielenie zasługuje stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż z treści ww. przepisów nie wynika możliwość podwyższenia podstawy wymiaru wszystkim żołnierzom, którzy wykonywali czynności wymienione w rozporządzeniu, nie będąc saperami. Tym samym nie zasługiwały na uwzględnienie podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Wprawdzie Sąd I Instancji w ustnym uzasadnieniu wyroku nie zawarł uzasadnienia co do zasądzonych na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego. Jednakże mając na względzie, że odwołujący przegrał spór w niniejszej sprawie, to Sąd I instancji trafnie orzekł w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego w myśl generalnej zasady rozstrzygania o tych kosztach, tj. zasady odpowiedzialności za wynik sprawy określonej w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego została prawidłowo ustalona według § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia apelacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. – punkt I sentencji wyroku.

Odstępując od obciążania S. M. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego za II instancję Sąd kierował się zasadą słuszności wyrażoną w art. 102 k.p.c., w myśl której w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd miał na uwadze przedmiot sprawy (spór dotyczył wysokości świadczenia emerytalnego) oraz to, że sprawa niniejsza była skomplikowana pod względem prawnym i wymagała dokonania prawidłowej interpretacji przepisów. Zatem skarżący, mimo iż przegrał spór w sprawie, mógł mieć subiektywne przeświadczenie o słuszności swojego stanowiska.

Okoliczności te przemawiają w ocenie Sądu za odstąpieniem od obciążania go kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego za II instancję – punkt II sentencji wyroku.

SSO del. Danuta Zdzisława Poniatowska SSA Bożena Szponar - Jarocka SSA Sławomir Bagiński